

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 257.075 van 6 juli 2023
in de zaak A. 231.544/VII-41.460**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 augustus 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 238.520 van 14 juli 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.026 van 23 oktober 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 maart 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine Kiwakana, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor verzoekster, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster heeft op 9 november 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het verzoek niet-ontvankelijk verklaard met een beslissing van 28 juni 2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeksters beroep tegen deze beslissing verworpen met een arrest van 9 januari 2020.

3.2. Op 20 februari 2020 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende “bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming” (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 9 maart 2020 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 14 juli 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5, 12 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115), van de artikelen 39/2, 39/65, 62, § 2, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging.

Verzoekster voert aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering is. Artikel 5 van richtlijn 2008/115 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereisen dat bij het nemen van dergelijke beslissing rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander. Op grond van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 12.1 van richtlijn 2008/115 moeten beslissingen tot verwijdering worden gemotiveerd

waarbij rekening moet worden gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen.

Verzoekster vervolgt dat de nota “Evaluatie artikel 74/13” in het administratief dossier niet volstaat. De aanvankelijk bestreden beslissing moet in haar schriftelijke motivering de elementen betreffende verzoekers gezondheidstoestand bevatten waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden. Bovendien heeft de erkenning van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing op basis van een nota in het administratief dossier waarnaar in die beslissing niet eens wordt verwezen verzoeksters recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht van verdediging geschonden aangezien verzoekster het bestaan ervan niet kon vermoeden en de inhoud ervan dus niet kon aanvechten.

Bijgevolg acht verzoekster de in het middel aangehaalde artikelen geschonden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt eerst toe dat in het licht van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 12.1 van richtlijn 2008/115 wel degelijk een formelemotiveringsplicht geldt voor beslissingen tot verwijdering. Verzoekster voegt verder toe dat het, anders dan de verwerende partij in de memorie van antwoord voorhoudt, niet volstaat om toegang te hebben tot het administratief dossier na de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Beoordeling

6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115, bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole hoefde de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve kan, althans wat de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door het voornoemde artikel 74/13 vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.

Verzoeksters kritiek faalt in die mate naar recht.

7. Wat de voorgehouden schending van de in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet vervatte formelemotiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hierover niet heeft uitgesproken in het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt immers dat verzoekster in haar enig middel de schending aanvoert “van het hoorrecht op zichzelf en zoals vervat in artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet” en hij beoordeelt verzoeksters kritiek dienaangaande omstandig in punt 3.2 van het bestreden arrest, waarbij hij ook enkel het desbetreffende artikel 62, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet citeert. Buiten de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt in het bestreden arrest geen schending van de formelemotiveringsplicht behandeld.

Verzoekster voert niet aan dat zij de schending van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat deze laatste daar ten onrechte niet op zou hebben geantwoord.

Bijgevolg vermag verzoekster niet voor het eerst in het cassatieberoep de schending op te werpen van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet, al dan niet gelezen samen met artikel 12.1 van richtlijn 2008/115.

Verzoeksters kritiek is in die mate niet-ontvankelijk.

8. Een beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met de mogelijkheid om desgewenst, eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een vordering tot schorsing in te stellen, vormt een doeltreffende voorziening in rechte.

Verzoeksters recht van verdediging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt niet geschonden, enkel doordat de bewuste “Evaluatienota artikel 74/13” zich in het administratief dossier bevindt zonder dat ernaar wordt verwezen in de aanvankelijk bestreden beslissing. Verzoekster heeft immers recht op inzage in het administratief dossier alvorens haar beroep tot nietigverklaring of haar vordering tot schorsing in te dienen. Zelfs indien zij hiertoe buiten haar wil om niet in de mogelijkheid zou zijn, zou zij eventuele kritiek op de inhoud van de voormelde nota of het ontbreken van enige uitdrukkelijke motivering over de in die nota vervatte elementen alsnog kunnen laten gelden in de loop van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodra zij wel kennis krijgt van die nota.

Verzoeksters kritiek is in die mate ongegrond.

9. Verzoekster zet niet uiteen hoe de overige in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

10. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

11. Wat de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie betreft, dient eerst te worden benadrukt dat artikel 5 van richtlijn 2008/115 uitsluitend de elementen vermeldt waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling is duidelijk en ze heeft geen betrekking op enige vorm van uitdrukkelijke motivering.

Verder blijkt dat verzoekster buiten artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 5 van richtlijn 2008/115 geen schending van de formelemotiveringsplicht heeft opgeworpen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij kan dergelijke schending dus niet voor het eerst opwerpen in de graad van cassatie.

Bijgevolg dient de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag niet te worden gesteld.

V. Kosten – begroting van de rechtsplegingsvergoeding

12. De verwerende partij maakt in de memorie van antwoord aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro ten laste van verzoekster. Vermits deze laatste reeds kosteloze rechtsbijstand genoot voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 154 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes juli tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams